

[Freddy Madsen.]

reduktion i vente. Til gengæld har kapitalen hidtil klaret sig vel igennem krisen. Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk kan således konstatere, at på trods af konjunkturedgangen i 1974 var afkastningsgraden i 619 virksomheder uforandret i forhold til 1973 på 9 pct. At resultatet er endnu bedre for de største virksomheder, for monopolerne, fremgår af, at samtlige danske erhvervsvirksomheder i 1973 havde et driftsoverskud på 21 mia kr. og dertil 13,8 mia kr. i afskrivninger. Det voksede i 1974 til 25 mia kr. i overskud og 17 mia kr. i afskrivninger.

Det foreliggende finanslovsforslag fortsætter og forstærker denne linje. Der er stadig intet tegn til, at man vil forsøge at inddrage en væsentlig del af de 19 mia kr., der undrages beskatning. Det beskedne kontrolforslag, der er til behandling, løser ikke noget, og der er foreløbig intet spor af, at regeringen anvender sin indflydelse på administrationen. Jeg vil godt rent ud spørge finansministeren: hvad agter man at gøre ved de ting?

Hvad udgifterne angår, er det ikke forbavsende, at næst efter storkapitalen er det militarismen, der er fredet. 800 mill. kr. er stigningen på, og budgettet runder nu de 5 mia kr. til unyttigt militær, mens landet har krise. Halvdelen af de nye stillinger, der oprettes af staten, går til forsvaret. Det sker på samme tid, som tusinder af pædagoger hældes ud ad klappen og man nægter tusinder af unge en fredelig uddannelse. Man skulle tro, at regeringen var inspireret af, at A. P. Møller den 19. december 1936 skrev en artikel i Berlingske Tidende, som blev genoptrykt i marts 1938 og uddelt til samtlige husstande i Danmark. Artiklen hed: „Vore to hære, et arbejdsløshedspøblem“. De to hære var de 127.000 arbejdsløse i 1938 og ca. 2½ tusind mand indkaldt i hær og flåde. A. P. Møllers forslag var at afskaffe arbejdsløsheden ved at sende de ledige ind som soldat. Vi har ikke afskaffet arbejdsløsheden, tværtimod, den vokser, men der synes at være en sygelig vilje til, at der skal stadig flere til militæret.

Som et led i septemberforliget skal vi allerede nu i gang med de af regeringen lovede nedskæringer. Der er 190 mill. kr. i besparelse på rammerne. Det kan synes forholdsvis beskedent, men kan dog mærkes. Vil ministe-

ren f. eks. bestride, at det vil medføre personalereduktioner inden for åndssvageforsorgen? Dertil kommer 310 mill. kr., der er i venteposition som budgetregulering. Her skal finansministeren først konsultere partiet venstre, og så ved vi jo så nogenlunde, hvad vi har i vente.

Finanslovsforslaget opererer med et underskud på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet på en halv snes milliarder kroner. Under de givne omstændigheder bliver vi ikke foruroliget af det. I stedet for at stirre sig blind på et aktuelt underskud er det rimeligt at se det i sammenhæng med landets faktiske ressourcer, der i kraft af den store produktive indsats, der ydes af en dygtig og flittig befolkning, er ganske betydelige. Grundlaget er en nationalformue på 940 mia kr. De sidste 2 år har vi haft stigninger på jord og fast ejendom på 150 mia kr. Jeg har allerede nævnt de milliarder kroner, der undrages beskatning, og det forslugne militær.

Hvad angår bekymringerne for valutakassen, bør det noteres, at betalingsbalancen for årets første 3 kvartaler er 3 mia kr. bedre end sidste år, og at vore internationale likviditetsreserver pr. 30. november i år var på 6,5 mia kr. Men naturligvis erkender vi, at det i sammenhæng med andre indgreb kan være nødvendigt også at styre udenrigshandelen.

Med i summen af de offentlige ressourcer skal noteres, at kommunernes likviditet steg fra 8,6 mia kr. sidste år til 9 mia kr. i år. Endelig findes der betydelige reserver i de private erhverv. Som eksempel kan nævnes, at forsikringsselskaberne ultimo 1972 havde aktiver på 27 mia kr. Indlånet i bankerne voksede sidste år med 19 mia kr. til 94,7 mia kr., mens stigningen i udlånet kun voksede med 2 mia kr. til 67 mia kr. Alt dette bekræfter nok en gang, at Danmark er et overordentlig rigt land, der har muligheder for at klare sine problemer. Og disse ting er medtaget for at vise, hvad grundlaget faktisk er.

Fejlen er, at det er kapitalen, der høster frugterne, mens arbejderklassen må betale med arbejdsløshed og med byrden af nedskæringerne. Det kunne gøres anderledes, men det er klart, at det kræver kamp for at bryde monopolernes dominans. Det er på dette grundlag, vi vil kæmpe, og det er på dette grundlag, vi stiller vores ændringsfor-